

מזל טוב... מזל טוב

**** ימי הולדת ****

12.7. פרנק וטרמן
דוד אלמן
ענוה בן-זאב

13.7. מיקי חיים
שפרה שוורץ
אריאן סוקול
אמה ליפשיץ

14.7. ריבה בן-נתן
ריימונד גוסר
הרולד ואלאך

15.7. אנוה סגל
אריאל סינה
משה גרשמן
דניאל גליק (נכד)

16.7. רותי מרקס
זיו נוי

17.7. צילה מסר

18.7. אירית בן-חיים
ג'וליה ניצן
מריון גרשמן
דורון כהן
ניצן ליפשיץ (נכדה - עדר)
לביא בן-צבי (נכד)

**** ימי נישואין ****

13.7. אנט וחיים מעין
בקי ואריק ארנברג

14.7. דליה ורוי בוסקילה

16.7. יעל ואדי נמנוף

18.7. עליזה וקוין דויל

ה ש ב ו ע

א ין "מה - נ ש מ ע"

מסיבות טכניות

"זוֹתִיקִים יְצָרִים"

תַּעֲרוּכַת יְצִירוֹתֵיהֶם שֶׁל:

אִידֵן שִׁין, הַעֲרִי בֶן-יְהוּדָה - צִוְרִים
יַעֲלֵנִי עֲמֻב, רִנָּה כֶּהֱן - קִרְמִיקָה

בְּמוֹעֵדֶן הַחֲכָרִים

"מִקוֹם בְּקִיבוֹן"

תַּעֲרוּכַת יְצִירוֹתֵיהֶם שֶׁל
אֲמֵנִי הַקִּיבוֹן

בְּחֹדֶר הָאוֹכֵל¹

כָּל חֹדֶשׁ יוֹלֵי

תחי הנוסטלגיה

ביום חמישי שעבר קיבלתי מתנה יקרת-ערך, שי שלא יסולא בפז.
חבריי הצעירים יזמו ערב נפלא, בדיוקן חמישים שנה לאחר
שיצאה המשאית הראשונה באישון לילה אל היעד הלוסה בערפל...
כמה עבודה הושקעה בתכנית המולטי-מדית, שכללה בנוסף לקטעים
מימים עברו בפנסומימה, בריקוד ובשיר, גם שיקופיות מלוות בסקס
מפולפל, ולהקת זמר צעירה.

ולכיבוד שמתם לב? תה בחלב כמובן, מוגש ב-teapots אותנטיים
טנאספו מבתי החברים במשך שבוע, ו-scones (לחמניות מחוקות) עם
ריבה ו(כמעט) Devonshire cream (קצפת מאיזור דיבוושיר).
אם מותר להעיר, גם הוותיקים לא ביישו את הפירמה. רקדו, שרו
ו"זיגנו" במלא המרץ, ובסיום הערב אפילו יצאו בהורה (קצרה אבל
סוערת) לשירת 'אל יבנה הגליל - אל יבנה הגליל'. רק שאלה אחת
יש לי: מה קרה ל-Mister Gold? אני מבטיחה להשתתף בערב
נוסטלגיה ביובל גרעין ה', וביובל גרעין שרה ד' בולס.

We should all live that long...

ה י י א

נ.ב. ולחברה ששאלה אותי בסוף הערב אם מותר לכתב 'משהו
נוסטלגי' גם לגליון הבא של 'דברי' אני אשיב:
אדרבא ואדרבא. הסיסמה שלנו היא: Nostalgia for ever!

[illegible]

החבר הצעיר שהצטרף לצוות המצילים הוא, כמובן, תיקון טעות ! ! ! ! !
א ב י ב א ל מ ן, ולא רביב פ. כפי שפורסם ! ! ! ! !
ב'מה נשמע' לפני שבוע. אלף סליחות! א ל ז ה ! ! ! ! !

כ' בתמוז תשמ"ד (1984) - לו סגל
כ"ג בתמוז תשל"ג (1973) - אריה בך
כ"ד בתמוז תש"ס (1980) - מר קורט גרונוברג

תורה תורה תורה

- ביום חמישי האחרון חגגנו את יום הולדת ה-50 שלנו.
- זה היה ערב מרגש שכמעט והצליח לעלות על מה שראיתי בעיני רוחי כאשר תכננתי את אותה מסיבה. את התודות והמחמאות הרבות שקיבלתי אני חייבת לאותה קבוצת חברים שעזרו לי ותמכו בי, מאחורי הקלעים, לאורך התקופה האחרונה:
- לארי ש' וגבי ט', (שממש הצילו אותי) שניצחו על הכיבוד והכנת חדר האוכל, ולדוט ומיכל המרשלג שעזרו להן.
 - לדורית ב' וטוטי שעזרו לי בעשרות טלפונים (ועוד מסכימות שאשאר במרפאה אחרי זה...)
 - לדוי ואלון שדאגו שהסאונד לא יהרוס את הערב, ובכלל למשפחה שלי שסבלה אותי...
 - לאדי, רחלי ויעלי שמטעם צוות חג ה-50 הוו מקור תמיכה ורעיונות בלי סוף
 - לאביטל ש' שהיתה המוח היצירתי מאחורי הופעת הוותיקים
 - לנועה מ' שעזרה ותמכה גם בהופעת הוותיקים וגם מטעם צוות חג ה-50
 - לאבי ר' שכתב את דברי ההקדמה להופעת הוותיקים
 - למיכה, תמיר ב' ושני שהיו אחראים לבמה
 - למעין על הייעוץ והעזרה
 - לרגי שנענתה במהירות לכל 'שגעון' שבקשתי ממנה להכין (דגים, ראש פרה...)
 - למיכל ר' שסיפקה לי פריטים (ואף הכינה) לריקוד הוותיקים
 - לדיוב ד' ששיתף פעולה בנכונות רבה בנושא חדר האוכל
 - לאורי גולן שדאג לקרר לנו את חדר האוכל בחזרות ובערב עצמו
 - לנחמן כ', לאה כ', אולגה, שבי, מיכי ק', מיכי נ', מיכי ח', אפרים מ', אשר א', פול ג' ואורי א' שבנכונות וברצון נענו לפנייתי להכין את חדר האוכל לפני החגיגה ולסדרו אחר כך.
 - לחיים ב' שצילם את מרדך הלפיד להתיישבות ואת הערב עצמו
 - לאורי ש' שסיפק לנו קטעי מוסיקה
 - לזיוה מ' וצילה ב' שהרקידו את החברים בסוף הערב
 - לישראל א' שבדקה ה-90 סיפק לנו מקרן ווידאו מהמועצה
 - להלן ל' על סידורי הפרחים
 - לרותי מ' שסייעה לי בפרסום הערב על גבי המרקע
 - להרולד וו' שהציל אותנו בערב והפעיל את הברקו (המקרן)
 - וכמובן לכל המשתתפים:
 - למוסי, אביבה ג', שרה ד', פול ב' וגמורוד פ' על הופעתכם בסרט, ולשלמה שקרין
 - ושוב לאדי - על הבימוי של הסרט
 - לשוש וגרשי שסוף סוף הסכימו שוב להפגין את כשרונם שאין עליו עוררין
 - לרות ג' ואליונעה שוידאו שגם נצחק הרבה
 - לאיציק כ' ולנעורים - חן ק', רן ג', עפרי ו' ואילת ו' שהנעימו לנו במספר שירים
 - לגרעין ה' - תמר ואריה, פול וקרול, גו ני ושולמית שמצאו דרך מקורית ומשעשעת להופיע אחרי חזרה אחת בלבד
 - לג'ק ג' ודונה א' ששרו לנו
 - לג'וני ושולמית פ' שהחזירו אותנו לזיכרונות יפים בעזרת השקופיות
 - ולוותיקים שעל אף הגיל הוכיחו לנו שעוד כוחם במותנם: משה ואירית, בטי ד', רודה, מוסי ומיכל, ישראל, יצחק ובטי, אנט וחיומקה, לן וליבי, בתיה ומאיר, אנגה, יעל ואדי, ריבה וג'ק, רינו ומיכאל, נטע, ג'וליה, שילה והנרי, פנינה, זמי ושוש, לס ומריון, איזק, טומי, אוסי, בקי ואריק, אילזה, פרנק, ג'ו, הנרי ש', לוי, איזי פ' ואליס
 - לצילה, גדי ומוסי שחלקו איתנו ספורים משעשעים משנותיו הראשונות של הקבוץ
- ולכל מי שהגיע באותו ערב לחגוג ולהשתתף בערב ולהפוך אותו לערב בלתי נשכח - תודה תודה מכל הלב,
- ולהתראות בערבים הבאים של חגיגות ה-50 - דליה ב'.

עבר ... הווה ... עתיד ...

מעניין כמה זמן יחלוף לפני שנחזור חזרה מהתרוממות הרוח הנפלאה של יום חמישי בערב, (חן, חן, דליה וכל המעורבים!), אל אירת הנכאים, והאפרוריות והדכאון היומ-יומיים שפוקדים את חברתנו בתקופה האחרונה! (כן, חברתנו בניגוד לקהילתנו).

עוד נכונים לנו 3 שבועות נפלאים עד סוף החגיגות. ולאחר מכן, מה הלאה? האם נחזור ל"מלחמות", לעימותים, לחילוקי הדעות, להשמצות, ולתסכול המתמשך, שעליו אנחנו מתווכחים יום-יום בחדר האכל (כל עוד הוא קיים!), וקוראים מידי שבוע בעלוננו הנאמן, שגם את תקופת השרדותו קשה להעריך?

לדעתי, כדאי לכולנו, ובפרט לצוותות המובילים, (אני כבר לא יודע איך בעלי התפקידים מכנים את עצמם היום), לקחת פסק זמן, לתת לסיים את החגיגות המרעננות, ולהנות מביקורי בנינו שמגיעים לחגוג איתנו, ורק אז לגשת בצורה רצינית, יסודית וחברית, (נכון, לא קהילתית), ולחפש את הפתרונות שמתאימים לנו, לחברי ובני כפר הנשיא, ולא לרוץ בצורה עיוורת ל"פתרון בית הספר", (כמו בצבא) של סכמות ומודלים, שאף אחד אינו יודע לאן הם יובילו אותנו.

אתן 2 דוגמאות:

1. מצב חדר האכל : ההצבעה הראשונה היתה צריכה להדליק נורה אדומה בפני המוסדות, לגבי רחשי הלב של החברה (לא הקהילה), ובכל זאת ניסו "להאכיל" אותה במחשבות שניות, וחטפו על הראש כפל-כפליים! ומיד כבר מודעה על לוח המודעות למציאת פתרון, (כפוי). אז אני מוכן כאן ועכשיו לזדקק רעיון לחלל האויר : לארגן פגישה של ותיקי הישוב, (42.5% מהחברים), שיתארגנו כחברה קבלנית לשרותי הסעדה, ויחד עם דוד דבולט, (דייב, אני מסיר את הכובע בפניך, ומקווה שתראה בחיוב את ההצעה), יפעילו את חדר האכל. כל ותיק, באופן קבוע, 3-4 שעות בשבוע, והענין מסודר. אני המתנדב הראשון, מ 1.9.98, כל יום ששי.

2. בעקבות מכתביהם של שבי, ג'ורג', דוד ק., ולמורת רוחם של הרבה מאד חברים אחרים, אני מציע לדחות את בחירת "מנהל הקהילה" למועד מאוחר יותר, על מנת ששוב לא ייוצר מצב של "אין אונים ואין עונים". הבה נחשוב עוד קצת, וננסה למצוא פתרון של קונצנזוס ולא של "אין ברירה". אל לנו ללכת בעקבות שכנינו באילת השחר, שהיום מצטערים על התהליכים שנקטו.

לסיכום, אני מציע עד 26.7: "שקט תעשייתי" והנאה מהחגיגות, ורק לאחר מכן, בגישה שקטה, אמיצה ויצירתית, לגשת ולהתמודד עם התוויית דרכנו לעתיד, שרוב חברי כפר הנשיא משתוקקים לאמץ, ובהתחשבות עם רצונות המיעוט השונים, כך שלא יהיו מנוצחים, ולא מנוצחים.

חג שמח לכולנו.

אדי

ניהול הקהילה

כפי שניתן לראות ולשמע במדרכות, נושא זה מעסיק אותנו בימים אלה.
(ביחס למאמר אחר המתפרסם השבוע בשמי, אני מתחייב שהוא יהיה קצר יותר)
אומר כמה משפטים:

נסיון אישי:

1. עבדתי עם שריטה במשך שנה פלוס.
 2. לעבוד עם שריטה אינו מרשם לחיים קלים, בלשון המעטה.
 3. לשריטה יש דרישות גבוהות מהסובבים אותה, קשה להיות במחיצתה.
 4. לפעמים הייתי מטפס על הקירות מרוב עצבים מהעבודה איתה.
-
5. למדתי הרבה משריטה על הזזת תהליכים בכוון הרצוי, במובן החיובי של המילה.
 6. בצבא זה נקרא "דבקות במטרה" ובלשוני – "מקיימת מחוייבות עמוקה לתפקיד".
 7. לשריטה יש יכולת ניהולית גבוהה, הן בגלל הידע הרב שצברה בתחום זה במשך שנים רבות והן משום אישיותה.
 8. הרגש אומר שלעיתים היא ממש בלתי ניסבלת, אך כל הזמן הזה השכל מבין ויודע להעריך את ההישגים בעבודתה (די אם נזכיר את שמירת מסגרת התקציב כדוגמה).
 9. נראה שקשה להשיג את אהבת הציבור ואת המטרות שהצבת לעצמך גם יחד.

ניתוח המצב:

אין ספק שיש לשריטה חסרונות גדולים, אך בראיה כוללת, החיוב עולה על השלילה.
בנוסף לכך, אין זה סוד שאנו נמצאים בעיצומו של תהליך לקראת שינוי.
כל מי שעיניו בראשו ואף אוזניים לו (כן, כן, כפל משמעות), מבין ויודע שה"מנוע" של כל תהליך השינוי עד עתה הוא שריטה, גם העובדה שלא התפרקנו מזמן נוקפת בעיקר לה.
גורלו של תהליך זה, ובעיקר יישומו בשטח (אם וכאשר), תלוי מאוד בשאלה איזה פתק נשים בקלפי.

ובאשר לתגובתו של ג'ורג' נאי על מאמרה של תמר וולפין:
בתיאוריה, אתה צודק ג'ורג'. אך תסכים איתי שרובנו מחליטים הרבה פעמים לפי הרגש, או לפחות נותנים לו משקל רב באופן יחסי לעומת ניתוח המציאות עפ"י עובדות.
מכל הסיבות שהוזכרו לעיל, נדמה לי ששווה לעצור לרגע אחד, לפני ששמים את הפתק.

תמיר

שבי, של מי הקיבוץ הזה?

אחד הדברים היפים של כפר הנשיא, שלפעמים הופך לסיט, זו הקלות בה חברים יכולים לכתוב ולפרסם כל מה שחושבים ומרגישים בלי שאיש יעצור אותם - ואז אני מצטרפת לרשימה של הכותבים.

שבי, אתה ואני לא דיברנו שיחה ארוכה מעולם. כנראה נעשה את זה תוך זמן קצר כי אני לא מוכנה שאתה תכתוב ולא תאמת איתי את ה"עובדות" שאתה כותב.

אני מאוד גאה להיות חלק מקהילה שדנה ומחליטה בכל נושא ונושא. לפעמים אני המומה לראות עד כמה אנו חיים בדמוקרטיה ומרגישים ומתנהגים כאילו יש דיקטטורה (לצערי אני גדלתי עם משטר כזה). אתה אומר שאנו מעמיסים הציבור ניירות ומספרים ושכחת להוסיף קבוצות התיעצות, שיחות חברים, אסיפות משודרות, מועצת חברים משודרת, מרצים מבחוץ, מזכירות, מועצה כלכלית, ועוד.

מה אתה היית רוצה שנעשה כדי שאתה תוכל לדעת בדיוק כמו הממסד פרטים על ההצעות שמביאים?

לי אין ספק, שאם לא נסכים על הדרך ממילה לא נגיע ליעד! זה לא אומר שאנו כמו בספר "בעל זבוב" צריכים לפצוע אחד את השני בכל הזדמנות שרק תהיה.

תפקיד הממסד להעלות הצעות לפתרון או לפחות הקלה של בעיות שהקיבוץ נדרש להתמודד איתם.

התפקיד של הציבור בקיבוץ לחשוב ולהחליט אם הוא תומך בהצעה או מחזיר אותה לשולחן השירותים - וככה זה.

כאשר בשנת 97' באנו לבקש צמצום הוצאות והציבור החליט לחשתמש בכספי הפנסיה - הציבור החליט ולא בעלי התפקידים.

במיוחד היום קלפי, יש זמן לחשוב, יש זמן להתייעץ יש זמן לחזור לבעלי התפקידים עם הצעות אחרות ובנוסף יש אפשרות לערער.

מה עוד אתה מציע לעשות כדי שלא רק תהיה דמוקרטיה וכבוד האדם, גם תהיה תחושה עמוקה של חופש בחירה?

לכל ארגון יש 2 משאבים עיקריים: אנשים וכסף.

כסף אין לנו - בוא תסכים אתי למחוק.

אנשים זה כל מה שיש - לצערנו יש לנו יותר ויותר זקנים (מספר לא קטן של ותיקים ממשיכים לתרום את עבודתם, ברצון ובחיוך) ומעט צעירים. מה שכן - יש לנו אנשים נבונים וזה אסור לשכוח, גם כאשר כועסים.

אנו חיים בתסכול יומיומי שכל המאמצים שלנו לא נותנים לנו רווחה כלכלית בהתאם לחלומות שלנו והלוואי שהינו כבר בפרק יותר שמח.

תוך חיפוש הדרך, חלק משמעותי של החברים רוצים לנסות פתרון אחר שקורים לו "שינוי". לא מוותרים על עזרה הדדית, לא מוותרים על חיי קהילה, לא מוותרים על דאגה לזולת ובכל זאת רוצים להוסיף מימדים נוספים שיתנו יותר ברור ליכולת האינדיבידואלית של כ"א. מותר להתייחס לרצונותיהם - אולי יש משהו חכם ברעיון הזה?

אני בטוחה שאתה דוגל בגתינת כבוד לזולת בהייתו הוא. אם כן, מה בעשיה של קבוצת החברים המובילה את הקיבוץ מביא אותך להרגיש שחוטפים?

הקיבוץ צריך להתמודד עם מצב כלכלי קשה ומספר קטן של חברים בגיל עבודה. מה לעשות? איך לעשות? בטח יש לך רעיונות. להחזיר חברים מעבודת חוץ זה הפתרון? הכנסותיהם הם חלק רציני של הכסף שיש לנו להוציא על נושאים שחשובים לנו: חינוך, בריאות, ח"א.

בטח שאתה לא מתכוון שנחזור לשנים אפלות בהם הממסד קבע מקום עבודתו של החבר בלי לשאול את רצונו ובלי לבדוק את יכולתו. אני סבורה שאתה את זה לא רוצה.

בחמשך לנושא זה: סדרנית עבודה חולה כבר מספר שבועות וזה מקשה על כולם. במצב הכלכלי שלנו לא נוציא אדם ממקום עבודתו ונפסיד את הכנסתו, כאשר עם קצת סבלנות ויצירתיות, נמצא פתרונות זמניים כלשהם.

משאבי אנוש קיים כבר שנים - האם לא שמת לב? דייב דיבולט ניהל את היחידה למשך שנה, אחרי זה שרית נבחרה לתפקיד ורק כאשר היא בחרה לקבל על עצמה תפקיד חשוב במועצה אזורית ולוותר על עבודתה במשאבי אנוש, אני לקחתי על עצמי לנסות לקדם את הנושא והאספה נתנה את אישורה.

בזמן האחרון מועצת חברים אישרה מתכונת עבודה של היחידה - בטח שכחת! ובטח התבדחת כשאתה אומר "כאילו מתוך מגמה להכעיס חברים ובלי להתייחס לרגשות של חברים" - לא יכול להיות שאתה שבי מיחס לאדם נורמלי כוונות פדוניות כאלה.

זכותך, שאני מכבדת אותה, לחשוב שאני לא המועמד הנכון למלא תפקיד מרכזי בקיבוץ, וכאן אני מודה לך על היושר שלך לומר את זה בפומבי.

נמשיך להיות חברים במשך שנים רבות.

שריטה

הערות אגב

הערות אגב של המרצה בנושא השכר הדיפרנציאלי. "עצם הבדיקה של 'ערך העבודה' של כל חבר וחברה עושה משהו לקיבוץ, אפילו אם לא מבצעים

את השינוי...

כשנוקבים 'ערך' לכל סוגי העבודה אין אפשרות להתעלם ממה שקורה מחוץ לקיבוץ, ושם ההבדלים עצומים. שכר המינימום כעת הוא 2600 ש"ח במשק. מנהל מפעל בחוץ יקבל 20.000 ואם יש לו תואר או נסיון קודם, אפילו יותר.

כשמשלמים לבעלי תפקיד שכר גבוה, יהיה כדאי להביא לשרותים שכירים מבחוץ.

עוד חישוב: מנהל ספריה יקבל שכר שונה אם הוא ספרן מקצועי ומנהל ספריה באופן מקצועי. או אם הוא ספרן חובב שעבד בעבודה זו שנים רבות אבל אין לו הסמכה. בחוץ המעביד מוסיף כ-30% על ביטוח, תוספת חופשה, ימי מחלה.

חישובים מסוג אחר אחרי השינוי:

נחליף את מרכז המשק - כי ההוא עובד שעות בלי חשבון, ולא נצטרך לשלם לו יותר. האם מגיע שכר יותר גבוה עבור אותה עבודה אם יש כישורים מיוחדים? שאלה: האם יהיה הבדל בין שכר של גבר או אישה, באותו תפקיד?

אם 'הקהילה' מחליטה להוריד שכר, אין לחבר שום הגנה. בחוץ הוא יכול להתפטר ולקבל פיצויים.

אגה

האם יש לחייב את החבר עבור שעות עבודה של בעל מקצוע שעובד בשבילי? השאלות רבות - ותשובות אין.

מקום לדאגה

"הסיפור העלוב של הויכוח על אודות ענף המזון, לא מאיר באור חיובי את התהליך הדמוקרטי בחברתנו. זה אומר הצגת תכלית מושלמת לחברה, בלי אפשרות של תיקון, תוספת או שינוי "קח את זה או עזוב את זה". עמדה זו מלווה באיומים שאי-קבלת התכנית תוביל לתוצאות בלתי רצויות. התנהגות ההנהלה באפיוודה זו מאופיינת בקומביניציה של יחירות וכוחנות... היחירות מתבטאת במרחק ואי נמישות.

...ההצעה הוגשה כמעשה מוגמר שאין לשנות אותו. הגורם המשלים ליחירות הוא כניעה או מעין-עבדות. היות וחברי כפר הנשיא אינם מאופיינים ע"י כניעה או התרפסות, גישה זו של ההנהגה מזמינה תגובה שלילית. הכוחנות שליוותה את הצגת ההצעה מתבטאת בסירוב להרשות זמן מספיק לויכוח ולברור... בקביעה שאין חלופה אחרת מניחה את הדעת, ובהתעקשות להצביע על שני נושאים (כשרות וניהול חיצוני) כנושא משולב. "... נשמע מוכר ! זה ציטוט ממאמרו של יונתן ס. לצערי אני מסכימה איתו.

נעשיתי מודעת (ומודאגת וחרדה) למצב זה לפני כשלוש שנים, בדיונים על תשלום פנסיה ריאלית לחברים העובדים בתבונים.

המצב אז היה דומה מאד לדוגמא שיונתן מביא. גם אז הובאה הצעה סגורה, שהוגשה באוירה כוחנית ואפילו תוקפנית, מלווה באיומים מה יקרה אם לא נקבל אותה.

גם אז לא ניתן זמן סביר לליבון משמעויות ההצעה, למרות שקבוצת חברים הציגו לציבור מסמך רציני שנכתב ע"י עו"ד תמר גולן, בו היא מפרטת בעיות עקרוניות, משפטיות וחברתיות קשות, וממליצה לא לנקוט צעדים אופרטיביים בטרם יתגבשו פתרונות כוללים, וקבלת החלטות בסוגיות העקרוניות. היא גם מציינת שהמהלך סותר סעיפים עיקריים בתקנון, ומהווה שליטה וקנין פרטי (גם אם מותנה) בניגוד לבסיס המשפטי של הקיבוץ, ויוצר חוסר שיוויון משמעותי בין חברים העובדים במפעל לבין חברים העובדים בשאר ענפי המשק.

בצורה "דמוקרטית" הוחלט בזמנו לא לאפשר ליבון בעיות כבדות אלה. וחמור מזה - מובילי ההצעה גרמו לחברים להתאמין שכדאי להצביע בעד, כי אז ירדו עשרים-ומשהו חברים מהנהגים מההפקדות לקרן הפנסיה שהקבוץ מפקיד, וכך "כל אחד מהנשארים יקבל יותר". מובן שמתמטית זה נכון. אך האם הבהירו לחברים שהסכום שהקיבוץ מפרש לחברים העובדים בתוך הקיבוץ הוא מזערי ! מייקל חוזר ומבקש כל שנה להגדיל ואף להכפיל את סכום ההפקדה, כדי שחבר המגיע לפנסיה יקבל סכום חודשי של 800-1000 ש"ח (גם זה סכום מזערי!) אך אנו "איננו יכולים להרשות לעצמנו להפקיד סכומים אלה". איש לא הבהיר לחברים בכנות המתבקשת בחברה קיבוצית, איזה פערים הולכים וגדלים יתקיימו בין החברים, ולא ממקורות חוץ, אלא מתוך עוגת ההכנסות הדלה של כולנו. דבר זה משמעותי יותר ויותר, ככל שמתברר שאין ביטחון שהקיבוץ המשתנה יבטיח רמת חיים הוגנת וסבירה, ויתכן שהכנסות החבר מפנסיה, חלקן או כולן, יתווספו לתקציבו האישי. (כדוגמת הרנטות כיום). והאם גם אז המזון ושאר השרותים יהיו מסובסדים, או שכל העול הריאלי ייפול על החבר? מדוע חברים העובדים במשק, וברוב המקרים חוסכים שכיר (עלות מעביד...) עדין, לאחר 3 שנים, לא מקבלים פנסיה סבירה? ואחרון לא חביב - איש לא הבהיר לחברים שאם, לאחר שילמדו את העובדות לעומק, יחליטו לתת לחברים העובדים במפעל הפקדות לפנסיה שעולות בהרבה (מאד) על ההפקדות של שאר החברים, ניתן לבצע את המהלך בשתי דרכים - דרך תלוש משכורת, או דרך חשבונית. תלוש נותן לאדם הרגשת בטחון (שכולנו זקוקים לה !) אך עולה הרבה כסף עבור מיסים.

ציטוט ממאמר על השופט אהרון ברק: "דמוקרטיה אינה רק שלטון הרוב, אלא גם - ובעיקר - זכויות וערכים שאף לרוב מוחלט אסור לפגוע בהם."

במועצה האחרונה דיברתי בנושא התקציב המשולב. אמרתי שעקרונית אני מתנגדת לשפוט אדם ולתגמל אותו ע"פ ערכו בשוק העבודה, והבעתי חרדה מכך שבהצעה לא מוגדרת רמת-מינימום, ואין התחייבות לפער מקסימלי אפשרי, ביחוד לאור התחזית שההכנסות מהמפעל במגמת ירידה, ואני חוששת שעם כל מאמציו העונה לא תיגדל בטווח הקרוב. כל הטבה לחבר תהיה על חשבון חבר אחר או ירידה בתנאים. ההצעה מתיחסת לעמדת-העבודה כמפתח לשכר, ללא קשר להצלחת העמדה/הענף, ולכן אין בה תמריץ להגדלת ההכנסות (מעבר לקיים גם כיום - שאיפתו של כל אדם להצליח בתפקידו), ובדאי שאין בה הבטחה ל"הגדלת העונה". קבלתי תגובות רבות של הסכמה, והערכה על האומץ שלדעת החברים נחוץ היום לחבר שרוצה להביע דעה או לשאול שאלות לגיטימיות ומשמעותיות, מול אוירת הכוחנות והזילזול. ואני חוזרת לצטט את יונתן - "אני מתחיל להתאשש מיכולתנו כחברה לנהל את עצמנו, ומפחד שאנחנו מתקרבים למצב שבו, בהעדר רשות שולטת מקובלת כללית, יתרחש מאבק בו פרטים וקבוצות ידאגו רק לאינטרסים האישיים שלהם בלי התייחסות לטובת הכלל..."

קראתי בעיון רב את תגובתך וזה רק מחזק את דעתי שאין לבחור כך להמשיך ולכהן בתפקיד הקשור בטיפול באנשים בשר ודם כי אין לך כל רגישות לבעיות של חברים. אחד הדברים היפים של כפר-הנשיא ולא נשאר הרבה, הוא ערוץ התקשורת המכותבת שבה חברים שאין להם יכולת דיבור מעלים על הכתב את אשר על ליבם, (ראי מקרה ארווין בהתפטרותו מהמועצה), וההתנסחות שלהם בכתב היא הרבה יותר שקולה וענינית וכל מילה נכתבת מספר פעמים עד לניסוח הסופי, ואת מתוך התנשאות חושבת שאם מישוהו כותב עינינית נגד תפקיד שאת מבקשת לעצמך זה סיוט ודבר נורא. לצערי יש לי במשפחה עורכת עיתון שלא נותנת לכל מכתב המגיע למערכת להתפרסם כלשונו ובשיחות פרטיות היא אף מנסה לרסן אותי מלכתוב את מה שאני מרגיש באמת, ויש לנו ויכוחים אין סופיים בענין, האם לזה את קוראת אין מי שיעצור.

נכון הדבר שאת ואני מעולם לא דיברנו שיחות חולין או כל שיחה אישית אחרת, אבל עם כמה חברים בקהילה שאת מנהלת היו לך שיחות כאלה? לצערי היתה לך הזדמנות גדולה להגיע להדברות איתי, להבין את רגשותי, לדעת את מצב משפחתי, את מקורותי, ובמקום זאת בחרת להשפיל חברים, לאסוף אותם במעגל וכל פשעם המשותף היה בזה שהם חרגו מהתקציב, מבלי להבין או לנסות לדעת את הרקע שהביא כל אחד מאיתנו למצב כזה, מה עוד שהפער בין האנשים היה עצום מבחינת מקורות התקציב שלהם.

אני גם גאה מאוד לחיות בחברה שיווינונית בעלת ערכים חברתיים, בעלת רגישות לחיי הפרט, חברה שמחליטה ומתנהגת בצורה דמוקרטית והעומדת על כיבוד החלטותיה, אבל דומה כי את ואני לא חיים באותה חברה ולא בראש אחד. מאז שאני מכיר אותך, וישבנו בועדה אחת משותפת, את תמיד הזכרת לי את אותם משטרים שלדעתך את גדלת שם וכנראה לא למדת שיש דרך אחרת. את מדברת על אסיפות, שיחות, מרצים וכו', האם את חושבת שאני ועוד כמותי טיפשים ולא מבינים שאין קשר בין הדברים, כמה החלטות את לקחת על עצמך בלי ליידע את החברה. את יושבת במועצת מנהלים של המפעל, האם פעם אחת נפגשת איתי או עם חברים העובדים במפעל שאת מייצגת אותם לשיחה קצרה או ארוכה.

האם כמרכזת הקהילה ומשאבי אנוש יש לך תשובה לנעשה בחצר המשק, לבטחון במשק, לנושא התורנויות שקרס ומעמיס נטל על פחות ופחות חברים שכל פשעם שהם בסדר וכל רצונם הוא להבין את מצבו של הקיבוץ. איפה הדוגמא האישית שלך לצמצומים, כאשר את משפצת מקום שלא הכרחי לשיפוץ כעת, ומושך את העין. האם לחברים אין זכות לדעת כמה הוצאות יש למגזר הציבורי וכל החריגות הקשורות בכך, בידיעה שזה תמיד יפגע בתקציבם האישי. את מדברת על עמידה בתקנונים, אולי תסבירי מדוע יש קלפיות שמובאות בזמן קצר להצבעה ויש כאלו שלא. מדוע לא הובא עדיין הנסיון של בחירתך לקלפי? מדוע את מחזיקה רכב שלאף אחד אין ידיעה למי הוא שייך?

לסיום, עלי לומר לך שאת המכתב הזה היה לי יותר קל לכתוב מאשר את הראשון, כי כל מטרתי היתה טובת הקיבוץ ולעורר את החברים להסתכל בצורה שונה על מצבו הקשה של הקיבוץ.

שאלו אותי איך הקיבוץ הגיע למצב כזה שחברים כותבים בכזאת חריפות ע"פ הבנתם. תשובתי היא שהמצב של הקיבוץ מביא אנשים לעזוב את הקיבוץ ואחרים מעדיפים לכתוב ולנסות לתקן. אני חושב שיעבור עוד זמן עד שאני אסכים לדבר אתך בנושאים אישיים אם בכלל, כי אני אוהב לדבר עם אנשים שאני מרגיש שאני יכול לדבר אתם שיחות מלב אל לב או לפרוק את המטענים שיש לי על הלב.

אנחנו ואתם...

"הטובים":

"...במשך כל השנים לשהותי כאן, ניסיתי לתרום לקהילה כמיטב יכולתי..."

"הרעים":

"...כל נושא ההפרטות חילחל בתוך החברה כמו סרטן בגוף האדם ואין מושיע. ענפים נפתחים ונסגרים בלי הסבר פשוט לאוזן הממוצעת. הכספים נשפכים לתעלות הלא נכונות ואין מי שיוהיר או יעצור..."

"האזנים":

מילים מילים מילים הוא בדה ממוחו הקודח.
מה שנקרא: כדאי לירות באוטומט לכל הכיוונים, יכול להיות שבסוף גם תפגע במשהו.
מה? מי? איזה תעלות? איזו אוזנה? למה? לא ברור, אך כותרות כבר השגנו.
חוץ מזה, מה כלכך ממאיר בכסף שעוזר לאנשים מסויימים בקיבוץ לבשל ארוחת ערב חגיגית של יום שישי אצלם בבית...!!

"הטובים לרעים":

"...אם ההפרטה בחדר האוכל נכשלה, לדעתי יש לבטל אותה או לצאת במכרז פנימי..."

"האזנים":

ההפרטה נכשלה - אפשר לבטל אותה - נפסיק להפסיד. פשוט, לא!
לא נכון!!

מרגע שהחלטנו על הפרטה, הכנסנו בחישובים של ענף חמזון גם את ההוצאות על אנרגיה ועבודה, שני גורמים שמעולם לא לקחנו אותם בחשבון במשך 47 השנים הראשונות של הקיבוץ. בענין הוצאות המזון והיתירות המועברות לחברים (שכאמור רק אותן ניתן להשוות למצב של טרום הפרטה), אפשר בהחלט לתת מילה טובה לדייב על עמידה בתקציב המצומצם ביותר בשנים האחרונות. בל נשכח שלפני ההפרטה, כל ארוחה שלא נאכלה היתה חסכון נקי של האקונום. היום - מובן ששכום זה מדלג ישר לכיסו של החבר. למה הדבר דומה?

הדוד מאמריקה הביא לנו מכשיר לגילוי רעידות אדמה. הפעלנו אותו ולפתע גילינו שיש זעזועים חזקים באזור שלנו. מה מציעים חכמי חלם? ברור, לזרוק מיד את המכשיר לפח.

"הרעים":

"...לא ייתכן שכבר תקופה ארוכה מוסד סידור העבודה נפח את נשמתו, צץ לפתע ובלי שום התראה מוסד חדש שלוקח את המפתחות לידיים ושוב התחיל להפציץ אותנו בניירות ומספרים"

"האזנים":

א. "לא ייתכן" - משפט מחץ ידוע בקרב בעלי הדעה הנחרצת, חסר רק שלב הפתרון.
ב. "צץ לפתע בלי שום התראה!!" קראת את הפרוטוקולים של זקני צוות מבנה ארגוני!

עד כאן סיפורנו על הטובים והרעים / אנחנו ואתם (מחק את המיותר).

שבי היקר (וכל הישבים" ששלחו לאחרונה את ידם בעט הסופרים):
אין בעיה למלא את דפי העלון ב - 3,000 דברים שאינם מתנהלים כראות עינינו כאן בכפר הנשיא. אך אי אפשר לשפוך מילים בלי בדיקה, בלי אחריות, בלי הקשבה. משהו לא נראה לך נכון? לך לבעל התפקיד הספציפי ותגיד לו מה שאתה מרגיש, לפחות תן לו הזדמנות להגן על החלטותיו. הסכנה שבצעד כזה היא שאתה עלול להשתכנע...

החיים שלנו באמת לא ברורים לנו כרגע עד הסוף, יש לחצים גדולים בכל הכיוונים וצריך למצוא את הדרך איך לשמור על החבילה שלא תתפרק.

כדברי בעל הטלפון 4560: "אם אנחנו לא חלק מהפתרון - אנחנו חלק מהבעיה".

בידידות כמובן,

תמיר

קול המון כקול שדי

בשנת 1926 (סתם) הגיע אדם למשרד הוצאה לאור והציע כתב-יד לפירסום. לאיש קראו סמואל בקט, וכתב היד היה מחזה בשם 'מחכים לגודו'. "מצטער מאד" - אמר לו המו"ל הנכבד - "אני לא מפרסם דברים שאני לא מבין". מאז הפכה האמירה המכובדת הזאת למשהו שמעיד יותר על מי שאומר אותה. אני מניח שאם היינו הולכים מספיק רחוק בזמן לאחור היינו פוסלים על סמך אותו נימוק גם את "ספר דניאל".

לעצם העניין, הבנת ההקשר איננה, ואסור גם שתהיה, קריס-ריון לפירסום או אי-פירסום מאמר. ובכלל מפעם לפעם, אנגה כעורכת נתקפת ביציאות מוזרות של הגנה על שלום הציבור והבנתו. אני חושב שכאשר אמרו שהעיתונות היא כלב השמירה של הדמוקרטיה התכוונו למשהו אחר לגמרי.

היו תקופות בהסטוריה של המין האנושי, בעיקר במאה ה-20, שבהן ניסו לעצב את ההיסטוריה ואת 'הבנת' הציבור. לשיא האבסורד הגיעו כאשר ניסו לכופף את חוקי הפיזיקה וחוקי הביאולוגיה לחוקי האידיאולוגיה. הדברים שיוצרים חברה תוססת ומתפתחת הם: הסלת ספק, העזה לבדוק את גבולות ההבנה, הומור וססירה. והיפוכם הוא הקפאת היצירה החברתית בתוך נורמות מוסכמות של יפה ולא יפה, מובן ולא מובן, ובעיקר הישענות על חוסר חוש הומור משווע. כאשר סוקרטס אמר את המשפט החכם כל-כך "אני יודע שאינני יודע" הוא יצר בכך את הבסיס לתרבות שבונה את התשתית שלה על השאלה, ולא על התשובה כפי שעושה זאת הדת. לכן אני אישית מעדיף יוצאים בשאלה על חוזרים בתשובה.

אנגה עושה עבודת קודש בעבודתה כעורכת והודות לה אנחנו יכולים להתברך בכך שיש לנו כלי שמבטא את כל הקולות הבוקעים מהציבור. אז בואו ונראה שזה יהיה באמת כל הקולות, כי קול המון כקול שדי.

דודו פלמה

מה נשמע?

שבוע מעורב עבר עלינו - ערבוביה של שמחה, גאווה וכעס ותסכול.... מה לעשות? כאלה אנחנו. כאלה החיים.

* ובכן, גל גניבות פקד אותנו - מהגניבה הזעירה מתערוכת העבודות של ילדי בה"ס בחוג למלאכה ("לא זכור לי שקדה דבר כזה מאז שהתחלנו להציג את העבודות בחדר האוכל לפני 15 שנה בערך" אומרת ג'יין.), דרך העלמם של פטישי המתכת התלויים בקופסאות של כיבוי אש, גניבת מכונית המועצה שבה נוהגת שרית, וכלה בגניבת עשרות טונות של אלומיניום מהמחסן הלא נעול של המפעל! לגבי הגניבה האחרונה אנסה לקבל בשבילכם פרטים יותר מדויקים לגליון הבא.

בינתיים יש ליקויים רבים בשמירה, ובלי ספק הנושא דורש טיפול מכל הבחינות - חינוכית, משמעתית ובטחונית.

* על ההתחלה המוצלחת של חגיגות החמישים תקראו בהמשך. אם נמשיך ברוח זו, וירחב לב כולנו. כבר הגיעו הסנוניות הראשונות לקראת 'מפגש הבנים'. ברוכים הבאים כולכם. לא אנקוב בשמות, פן אפספס.

* עבודות האמנים המקשטות את קירות חדר האוכל והמועדון (המקצוענים והצעירים בחדר האוכל, ו'סכים' וסבתות מוזס' במועדון) משרים אווירה תרבותית ונעימה. אם רק יכולנו גם לתקן אי-אלו פגמים בסביבת חדר האוכל עצמו, והיתה הכוס מלאה....

* מי שיפסיד לפחות חלק מראשמה זאת ג'נט פרימוסט - אבל הסיבה היא חינוכית. ג'נט יצאה לכנס בנושא הקינסולוגיה המתקיים בטורונטו, קנדה. היא תרצה שם בפני 400 המשתתפים מכל העולם על עבודתה עם ילדי גן בשיטה שהיא פיתחה, כדי להכין אותם למעבר לבית הספר. ההרצאה תכלול גם סרט וידיאו של ילדי הגן בקיבוצנו ובאיזור. עם חזרתה מקווה ג'נט להיות נציגת החברה העולמית לקינסולוגיה בישראל.

בינתיים, קריאה נעימה ושבת שלום, אנגה

YAD VASHEM

יד ושם

שלום רב.

בחטגרת איטוף עדויות שמתבצע ביד ושם אנו מבקשים להעביר טפסים אלה בין ניצולי השואה שבקיבוצכם אשר עדיין לא מסרו עדות. וגם/או להורים. קרובים ומכירים, אשר אינם מתגוררים בקיבוץ.

בברכה,

ד"ר תקה פתל-כנעני

ראש המדור לגביית עדויות

המכתב הנ"ל הגיע למזכירות. מי שעדיין לא מסר עדות, שיודיע לי ואעביר לידיו את הטפסים הנחוצים. צילה בן-רשף

מכתב אישי לכל אחד מ "ה-42.5%", כלומר לותיקים

אני מקווה שקראתם, או לפחות עוד תקראו את מה שכתבתי השבוע בדברי הכפר, בפרט בנושא חדר האכל. כשראיתי שעל סדר היום של ישיבת המזכירות הדחופה של יום א', הופיע הסעיף: "מקורות לתשלום לשכירים בחדר האוכל" פשוט רתחתי. אין מחשבה, אין דמיון, אין שום אופציות אחרות. אלא לקחת שכירים לעבוד בחדר האוכל! ובוודאי מיד יאיימו עלינו שוב להצטמצם בתקציב האישי שלנו.

אז חשבתי לעצמי, בואו אנחנו הותיקים, נראה להם שעוד לא "נגמר לנו הסוס", וכפר הנשיא עדיין יקר לנו, ויש לנו מצפון, ותמיד נהיה מוכנים להטות שכם בשעת מבחן, - וכמו שאפשר יהיה לשלם לשכירים, הבה אנחנו ניהפך לחברה קבלנית להפעלת חדר האוכל, וכולנו נדווח מההפקר.

אני מניח שהתגובה הראשונה שלכם תהיה: "עזוב אותנו", "אנחנו כבר לא מסוגלים" וכו'. ובכל זאת, לפי ההצעה שלי, כל אחד יתן 2-3 שעות בשבוע (רצוי ביום קבוע), בעבודה שמתאימה לו, ועם חבר דרבי מחליף במידה ולא מסתדר לו. נעשה את זה ברצון, באהבה ובאחריות!

אני שוחחתי עם דייב דבולט על ההצעה, והוא לא פוסל אותה.

אין לי אפשרות להכנס כאן ליותר פרטים, לכן אני מעוניין לכנס ישיבה של כל הותיקים שמוכנים להצטרף לתכנית הזו, או אפילו מוכנים לפחות לבוא, להקשיב, ולהשמיע דעה. אני מציע לקיים את הפגישה:

ביום ראשון, הקרוב, 12.7, בשעה 17.30, במועדון.

אשמח לראות כמה שיותר מכם, במפגש ה"בלתי-מחייב" הזה.

ברוח הימים ההם (והזמן הזה)

אדי גמנוב

לחברים שלום!

לפניכם פרטים חשובים הנוגעים לארוחה החגיגית שתתקיים בסופשבוע - בנים של חג המשק.

הארוחה תתקיים ביום שישי, 24.7.98, בשעה 19:00, על הדשא המשתרע בין חדר- האוכל לבין הבריכה.

על הדשא יוקמו שולחנות עגולים וכסאות, ואנו נשב לפי משפחות.

חצי שעה לפני תחילת הארוחה אנו מזמינים נציג מכל משפחה לקחת אוכל מהמטבח, ולמלא את שולחן משפחתו מכל טוב.

את הארוחה נפתח בהרמת כוסית, ובברכת המזכירה.

לאחר הארוחה לכל משפחה יהיה נציג שידאג לפנות את השולחן משאריות האוכל ומהכלים.

בתום הארוחה אנו מזמינים את אציבור להצגה באמפיתאטרון.

אלה המעוניינים לשבת על כסאות, יקחו את כסאותיהם מהארוחה ויציבו אותם על דשא האמפיתאטרון, מאחורי קו שיסומן ע"י פנסים סינים (נרות דולקים בתוך שקיות נייר).

אנו מבקשים להזכיר שכל הארוחות בסופשבוע - בנים מחוייבים על חשבון החברים.

בשאלות לגבי הארוחה החגיגית אפשר לפנות אל רחלי פוקס.

בברכת חג-יובל שמח - צוות החג.

דפי מידע

מס' 253

תאריך 10/7/98

דו"ח ישיבת מזכירות

מס' 146 מתאריך 5/7/98

נוכחים: טומי, דליה ב.,
צילה, דרור, קולין, שריטה,
תמיר, רובי, קרול ב.
חסרים: גילי, נעה, רחל ג.,
שרית

1) המשך תפקוד ענף המזון לאור החלטת הקלפי

(מוזמנים ואורחים: דייב, פול ג.,
שמחה, משה ב"ח).

היות וההצעה להפוך את ענף
המזון לאוטונומי והכשרת
המטבח, נפלה, המזכירות
התכנסה כדי לדון על
הצעדים שיש לנקוט בהמשך.
דייב הסביר שהוא נשחק
ואינו יכול להמשיך להיות
מנהל הענף, וגם אוקונוס.
אין לו כך שליטה על מה
שקורה ואינו יכול לבחור
סחורה ולהשוות מחירים
כפי שנחץ באקונומיה.

לדעתו הוא צריך להיות
אקונוס כדי שענייני הכספים
יהיו בידי חבר, ושצריך
להביא מנהל שכיר לענף. עד
כה הוא איכשהוא החזיק
מעמד, בעזרת ותיקים
(שהוא מודה להם).
בסוף יולי עליו לצאת
לחודשיים לימודי סטאז'
(מלונאות) ויש למצוא פתרון
למצב.

שריטה הסבירה כי למרות
כל המאמצים, לא נמצאו
חברים לעבודה בענף וניהולו.

ע"מ להמשיך את קיום חדר-
האוכל, יש צורך בהבאת
מנהל שכיר ועובד שכיר
נוסף, כשמשכורתם תיפול
על הוצאות הקיום שלנו.
היא דווחה שפול גלוק
הסכים להיות אקונוס
בתקופת הסטז' שדייב
יעדר.

בדיון במזכירות נאמרו
דברים לכאן ולכאן כדלהלן:
- יש תחושה לציבור שאם
יצביעו נגד הצעה, היא תיפול
ואז המוסדות יצטרכו
למצוא פתרון. לא בהכרח יש
למוסדות פתרון להמשך
קיום חדר האוכל ולכן צריך
להחליט אם לקיים או
לסגור את חדר האוכל.

- אם יש צורך בהוספת שכיר
לניהול הענף, עלינו לקצץ
בשירות שחדר האוכל נותן
לשם כיסוי ההוצאות.
ההצעה היא לפתוח את חדר
האוכל לארוחות צהריים
בלבד.

- 3 חברי מזכירות טענו
שבצער רב הם מציעים את
סגירת חדר האוכל. הם
מעריכים מאד את
המאמצים שהשקיע דייב
בתנאים בלתי אפשריים, אך
הוספת שכירים היא נגד הקו
שקבעו לתקציבי קיום
השנה והוא צמצום שכירים
בכל ענפי הקיבוץ.

- שלושה חברי מזכירות
אחרים התייחסו לצד
החברתי אותו ממלא חדר
האוכל. חדר האוכל הוא

מקום המפגש החברתי
הראשי בקיבוץ. להרבה
חברים חדר-האוכל מסמל
את הקיבוץ ולכן האפשרות
לסגירתו לא תבוא אצלם
בחשבון.

- חברי מזכירות אחרים
וכן חלק מהמוזמנים
והאורחים ביקשו שיעשה
עוד נסיון למצוא חברים
שיסימו לעבוד ואז לנהל
את הענף.

הוחלט: נושא "המשך
תפקוד ענף המזון" בטווח
הרחוק, יובא להכרעת
מועצת חברים עם ההצעות
להלן:

1) סגירת חדר האוכל (אלא
אם יקומו לפתע מתנדבים
לניהולו)

2) הוספת מנהל שכיר ועובד
שכיר נוסף על-חשבון סגירת
ארוחת הבוקר, בתוספת
גרעון משוער של 70,000
ש"ח.

בטווח הקרוב, ולקראת
יציאתו של דייב לסטאז',
הוחלט שיובא מנהל שכיר
לענף לתקופת נסיון.

2) בקשת רומן וריטה רובינוב לשנת חופש

רומן, במסגרת חיפוש עבודה
במקצועו כמהנדס בנין, לא
מצא עבודה באזור אלא ליד
בית-ליד. הכוונה שלו היא
לרכוש מיומנות ונסיון
במקצוע כדי לחזור לאזור
ולמצוא עבודה או לפתוח

עסק עצמאי. גם רומן וגם ריטה אוהבים את החיים בקיבוץ וחושבים שפה מקומם.

ועדת משאבי אנוש וגם המזכירות מעודדים את רומן בצעד זה. עד עתה היה רומן עובד חוץ אך המשפחה מרגישה שאינם יכולים לגור בנפרד ולכן הם מבקשים שנת חופש החל מ-1.8.98.

הוחלט: למרות שהתקנון לחופשה ממושכת אומר כי חבר רשאי לבקש שנת חופש לאחר 5 שנות חברות (למשפחה מלאו 4 שנות חברות) המזכירות מעוניינת שהמשפחה תחזור בעתיד ולכן מאשרת למשפחה רובינב שנת חופש.

על פי התקנון, תישמר למשפחה הזכות לדירה בקיבוץ לאחר שנת החופש, אך לא בהכרח דירתם הנוכחית שאינה מתאימה לגודל המשפחה (לפי שיקולי ועדת חברה/שיכון).

סיכמה: צילה

היחידה למשאבי אנוש סיכום ישיבת צוות עובדי חוץ

מיום 23.6.98

חברי הצוות: מקס, שוש ס., קולין, שריטה, דורית חייט (לא היגיע לישיבה).

1. נקבעו מטרות הצוות: לעזור לעובד חוץ לקבל מלוא הזכויות המגיעים להם.
2. להבטיח את זכויות עובדי החוץ מטעם הקיבוץ.
3. לקבוע ולהבטיח את חובות עוב"ח כלפי הקיבוץ.

סוכם:

1. להכין מאגר מידע לגבי עובדי חוץ.
2. לראיין כל אחד מהחברים עובדי חוץ כדי לשמוע ולהתעדכן, להיות לעזרה לפי הצורך.
3. להכין תיק הכנה לעובדי חוץ הכולל:
 - א. דוגמא לכתובת קורות חיים.
 - ב. מכתב בקשה להזנקל לעבודה.
 - ג. רשימה של חברות כוח אדם שיש לנו קשר אתם.
 - ד. דוגמא של חוזה שאנו ממליצים לעובד חוץ לחתום עם המעביד.
4. להסדיר זכויות עובדי חוץ לגבי הקיבוץ וזכויות הקיבוץ לגבי החבר עובד החוץ תוך הבנה של הצרכים המיוחדים.
5. לפי תקנון הקיבוץ, כל הכנסות החבר שייכות לקיבוץ, כולל קרן השתלמותו פיצוי פיטורין - צוות עובדי חוץ בהתייעצות עם ע"ד יעלה הצעה מתאימה לטיפול בנושא.
6. צוות עובדי חוץ ידאג להביא מישהו שיוכל לעזור לעובדי חוץ לקרוא נכונה את ונלוש המשכורת כך שיוכלו לעמוד מול המעביד ביתר תוקף.

ריכוז הצוות יעשה ע"י מקס.

בקשות מיוחדות:

הוחלט להשקיע בציד הנדרש לטרי לפיג בעבודה כיועצות חינוכית \$1000. טרי תעלה שכר העבודה שלה בהתאם. שוש סולומון תקבל החזר חלק הוצאות בריאות 100 ש"ח.

לעובדי חוץ: רצ"ב סיכום יום עיון בנושא עובדי חוץ בקיבוץ.

הישיבה הבאה תתקיים ביום ג' 14.7 בשעה 15.30

PARENTS PAGE

NEWS OF THE WEEK

- * You have heard of Grandma Moses, of course. It seems that we have a considerable number of grandmas Moses and grandpas Moishe amongst us. I really envy anybody who can put their feelings down in shape and colour, as my talents in that direction are at the level of a three-year-old. The exhibition will be open in the Moadon over the week-end, and also includes sculptures and pottery. I asked why the Moadon was not left open, so that people can come when is convenient for them, and the answer was "Are you mad? After a couple of days there would be nothing left."
- * I must say they have a point. Things even went missing from the work displayed in the Chadar Dchel by children from Jane's class. Jane says: "We have had displays for about 15 years and I don't remember that things were taken." Altogether it has been a week of thieving. Sarit's car was stolen from the parking lot, and was eventually found (you can guess where), and worst of all, several tons of aluminium vanished from the store-room in the Mif'al. Now that we have our gate back (says Tony), things should quieten down a bit.
- * Janet Primost has gone to Toronto, Canada, for three weeks, in order to take part in a congress on the subject of Kynesology, and will lecture there on her special method of preparing pre-school children for school. Eventually she hopes to represent the Society of Kynesology in Israel.
- * The Bar-Mitzvah ceremonies went off smoothly. A number of new stars were discovered on the evening of the play, and in the morning both boys and girls read from the weekly Parasha. The evening 'in honour' of our veterans was (for me) like a beautiful present from the younger generation. They worked so hard to make it a success, even the refreshments were special - English tea in 'real' teapots, and scones with cream and jam. (wonderful for our diet...). and of course there are some more 50th anniversary parties ahead.

A number of people are in hospital just now, and I should like to wish everybody a speedy and complete recovery.

Shabbat Shalaom.

I N G E

MAZAL TOV

** HAPPY BIRTHDAY **

12.7.98. Frank Waterman
David Ellman
Anvah Ben-Ze'ev

13.7. Miki Chait
Shifra Schwartz
Arianne Sokol
Emma Lipschitz

14.7. Reva Ben-Natan
Raymonde Gutter
Harold Wallach

15.7. Inge Segal
Ariel Cina
Moshe Gershman
Daniel Glick (grandson)

16.7. Ruthi Marks
Ziv Noy

17.7. Tsila Maser

18.7. Iris Ben-Chaim
Julia Nitzan
Marion Gershman
Doron Cohen
Nitzan Lipschitz (Eder - granddaughter)
Lavee Ben-Tzvi (grandson)

** HAPPY ANNIVERSARY **

13.7. Annette & Chaim Ma'ayan
Becky & Eric Erenberg
14.7. Dalia & Roy Bouskill
16.7. Yael & Eddy Nemenoff
18.7. Aliza & Kevin Doyle

JAHREZEIT

20 Tammuz (1984) - Lou Segal
23 Tammuz (1973) - Aryeh Bach
24 Tammuz (1980) - Mr. Kurt Gruenberg